

RECENZJA
w postępowaniu habilitacyjnym
Pana dra Jakuba Szlachetko

1. Podstawa prawna.

Niniejsza recenzja została sporządzona w związku z uchwałą Rady Dyscypliny Nauki Prawne Uniwersytetu Gdańskiego z dnia 30 czerwca 2021 roku, która działając na podstawie art. 221 ust. 5 ustawy Prawo o nauce i szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz. U. z 21021 poz. 478 ze zm.) wyznaczyła recenzenta, członka i sekretarza w postępowaniu w sprawie nadania dr. Jakubowi Szlachetko stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne oraz powołała komisję ww. postępowania.

W związku z powyższym zgodnie z art. 221 ust. 8 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce recenzja niniejsza jest oceną, czy osiągnięcia naukowe osoby ubiegającej się o stopień doktora habilitowanego odpowiadają wymaganiom określonym w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ww. ustawy.

2. Ocena osiągnięcia naukowego, stanowiącego wkład w rozwój dyscypliny naukowej.

a. Uwagi wstępne.

Pan doktor Jakub Szlachetko, we wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego przedstawił jako swoje osiągnięcie naukowe pracę pt. „Normatywny model samorządu metropolitalnego”, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2020.

Ocena przedstawionego osiągnięcia naukowego zawiera w szczególności takie elementy jak: temat pracy, cel i podstawowe cele pracy, wykorzystane metody badawcze, strukturę i objętość rozprawy, ogólną ocenę merytoryczną o oraz ocenę strony formalno-redakcyjnej i edytorskiej oraz wykorzystany w pracy materiał źródłowy. Obejmuje też ocenę oryginalności pracy i ocenę wkładu jej Autora w rozwój dyscypliny naukowej.

b. Ocena pracy habilitacyjnej.

Monografia Pana dra Jakuba Szlachetko, którą przedstawił on we wniosku o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego jako swoje osiągnięcie naukowe, jest z jednej strony próbą ustalenia prawnych uwarunkowań organizacji i funkcjonowania samorządu metropolitalnego w Polsce, a z drugiej strony czymś więcej, bo próbą stworzenia i zaprezentowania autorskiej koncepcji prawnej regulacji organizacji i funkcjonowania tegoż samorządu w strukturze samorządu terytorialnego i w systemie administracji publicznej. W konsekwencji zawiera też pogłębione analizy rozwiązań ustrojowych warunkujących i determinujących funkcjonowanie współczesnego

samorządu terytorialnego w Polsce, jednak nie bez odniesień do rozwiązań przyjętych w innych państwach.

Przedmiotem monografii zatytułowanej „Normatywny model samorządu metropolitalnego” jest więc problematyka, której doniosłość tak teoretyczna, jak i praktyczna nie podlega wątpliwości. Doświadczenie ostatnich trzydziestu lat dowodzi bowiem, że jednym z fundamentów sukcesu transformacji ustrojowej w Polsce stała się instytucja samorządu terytorialnego. Idea samorządności trafiała na podatny grunt oczekiwań społeczności lokalnych dążących do samostanowienia o sprawach bezpośrednio ich dotyczących. Miarą sukcesu szeroko rozumianego samorządu terytorialnego jest okoliczność, że obecnie trudno sobie wyobrazić sprawne funkcjonowanie państwa bez samorządu terytorialnego jako podstawowego podmiotu zdecentralizowanego administracji publicznej. Jednocześnie rozwój stosunków społecznych rodzi nowe wyzwania dla samych samorządów. Podobnie jak rodzi też pytania o miejsce i rolę samorządu terytorialnego w organizacji i funkcjonowaniu demokratycznego państwa prawnego, nie tylko współcześnie, ale także w przyszłości. Naturalnym jest zatem pytanie o potrzebę ukonstytuowania i ewentualny kształt kolejnego rodzaju samorządu terytorialnego, na przykład na poziomie metropolii, na które usiłuje znaleźć odpowiedź dr Jakub Szlachetko w swoim opracowaniu.

Z tych powodów podjęcie przez Autora przedmiotowej problematyki uznać należy za niewątpliwie trafione. Praca habilitacyjna dra Jakuba Szlachetko już w samym swoim tytule łączy dwa podstawowe wątki (problemy), które stanowią jej oś, stawiając mianowicie po pierwsze zagadnienie samorządu, które jest jednym z podstawowych elementów kanonu prawa administracyjnego i ustrojowego, a po wtóre zawężając je do samorządu metropolitalnego, którego fenomen niewątpliwie mieści się w obrębie prawa samorządu terytorialnego. Także to swoiste zderzenie już samo w sobie pozwala uznać wybór tematu za trafny, interesujący i inspirujący. Wrażenie to potęguje fakt, że polskie ustawodawstwo (a ono przede wszystkim jest badane przez Autora) bardzo skąpo odnosi się do innych samorządów niż te, które funkcjonują w ramach zasadniczego podziału terytorialnego państwa, przez co stawia badaczowi duże wyzwanie. Wyzwanie to Habilitant podjął odważnie i ambitnie, tworząc w zasadzie pierwsze w polskiej literaturze tak kompleksowe opracowanie tematyki samorządu metropolitalnego. Tematyka tego samorządu została celowo i trafnie przez niego, z nielicznymi odstępstwami, zawężona tylko do zagadnień prawnych, o czym świadczy dobitnie sam tytuł pracy: „Normatywny model samorządu metropolitalnego”. Ograniczenie to jest jak najbardziej zrozumiałe, gdyż prowadzenie prawdziwych i pogłębionych badań prawno-porównawczych i interdyscyplinarnych w tym zakresie tematycznym byłoby bardzo utrudnione, zarówno przez wielość i odmienną rozwiązań przyjmowanych w różnych państwach, jak też przez wzgląd, że na gruncie innych nauk niż nauki prawne już samo pojęcie metropolii jest w sposób bardzo różny definiowane i pojmowane. Dzięki zaproponowanemu podejściu Habilitant w swojej pracy do pojęć metropolii i samorządu metropolitalnego odnosi się głównie na płaszczyźnie formalno-prawnej (normatywnej), nie abstrahując jednak całkowicie od dorobku innych dziedzin nauki, który jednak w przedmiotowym zakresie traktuje pomocniczo. Autor informuje o tym w różnych miejscach recenzowanej pracy, ale przede wszystkim w rozdziale 1.

I rzeczywiście, Autor recenzowanego opracowania dokonywaną analizę normatywną metropolii umiejętnie uzupełnia wynikami badań nad metropoliami prowadzonymi przez przedstawicieli różnych dyscyplin naukowych, przy wykorzystaniu odmiennych metod i technik badawczych. Zasługuje to na jak najbardziej pozytywną ocenę tym bardziej, że tytuł pracy, będący rzeczywistym odzwierciedleniem jej zawartości, nie tylko świadczy o dogmatycznym charakterze recenzowanego dzieła, ale również nie wyklucza pierwiastków teoretycznych, które niezwykle często pojawiają na tle analizowanych przez Habilitanta regulacji prawnych, z niewątpliwym pożytkiem dla prowadzonych rozważań naukowych, wysnuwanych wniosków i ich konceptualizacji. W efekcie refleksje poczynione w opracowaniu znacząco wpisują się w dyskusję na temat zasadności powoływania bytu samorządowego na poziomie metropolitalnym, a sama recenzowana monografia stanowi istotny głos w tej dyskusji.

Autor precyzyjnie formułuje nie tylko cele badawcze, ale też umiejętnie formułuje liczne pytania badawcze. Spośród kilkunastu pytań badawczych kluczowe znaczenie mają pytania o to jak należy postrzegać samorząd metropolitalny oraz czy istnieje społeczna potrzeba jego utworzenia, a nade wszystko czy samorząd metropolitalny jest prawnie, przede wszystkim konstytucyjnie, dopuszczalny. Poszukując odpowiedzi na te, i inne, pytania badawcze Habilitant konstruuje w recenzowanej pracy normatywny model samorządu metropolitalnego, który w jego ujęciu jest przede wszystkim konstrukcją, poprzez którą stara się zaprezentować normy prawa pozytywnego rozproszone w aktach normatywnych różnej rangi, regulujące lub mogące regulować samorząd metropolitalny. Poszukując odpowiedzi analizuje również istniejące modele samorządu metropolitalnego na świecie, rozważając jednocześnie, czy w świetle polskiego ustawodawstwa – ze szczególnym uwzględnieniem norm konstytucyjnych – istnieje prawna możliwość jego ustanowienia i zorganizowania. Rezultatem tych badań jest pogłębiona analiza problematyki samorządu metropolitalnego zwieńczona interesującą, choć dyskusyjną, propozycją kompleksowego uregulowania tej problematyki na gruncie prawa polskiego.

Zgodnie z przyjętymi przez Habilitanta założeniami pojęciowo-terminologicznym samorząd metropolitalny to postać rodzajowa samorządu terytorialnego, który Habilitant definiuje wskazując cechy samorządu terytorialnego, z zastrzeżeniem, iż jego podmiot ukształtowany jest odmiennie i – potencjalnie – na dwa sposoby, gdyż zaznacza, iż podmiotem tego samorządu może być zarówno ogół mieszkańców zamieszkujących metropolię traktowaną w kategoriach nowej jednostki podziału terytorialnego państwa (podkreślając przy tym, iż w takim przypadku należałoby mówić o samorządzie metropolitalnym „funkcjonującym w formie metropolii jako publicznoprawnej korporacji osób fizycznych, wspólnot”), albo ogół jednostek samorządu terytorialnego znajdujących się w granicach obszaru metropolitalnego (w takim przypadku należałoby zdaniem Habilitanta o samorządzie metropolitalnym jako związku JST a więc jak to Habilitant ujmuje „korporacji korporacji” (albo „korporacji II stopnia”), publicznoprawnej korporacji osób prawnych, zrzeszenia JST.) Te dwa zróżnicowane podejścia pozwalają mu na formułowanie ciekawych tez i wysnuwanie inspirujących wniosków, choć niektóre z nich, z dość oczywistych powodów, wydawać się mogą bardziej lub mniej kontrowersyjne. Szczególnie nie przekonujący jest Autor wówczas gdy odnosi się do samorządu metropolitalnego jako wspólnoty. Zdaje się bowiem powielać „grzech pierworodny” rodzimego ustawodawcy, który jakkolwiek w każdej z ustrojowych ustaw samorządowych (ustawa o samorządzie gminnym, ustawa o samorządzie powiatowym i ustawa o samorządzie województwa) w ich art. 1 stanowi, że ogół mieszkańców tych jednostek tworzy z mocy prawa wspólnotę samorządową, to potem niestety nie wyciąga z tego dalej idących konsekwencji. W polskich regulacjach ustrojowych element osobowy JST, czyli wspólnota, przesądza co prawda o korporacyjnym charakterze samorządu terytorialnego, ale bez czynienia – czy to z całej wspólnoty czy z pojedynczego mieszkańca – piastuna kompetencji i zadań gminy, ani organu gminy. Ustawodawca nie wprowadził więc do porządku prawnego konwencji, która nakazywałaby traktowanie zachowania jednego lub wszystkich (części) mieszkańców gminy jako zachowania js.t. W konsekwencji problematyka korporacyjnej relacji dowolnego mieszkańca gminy czy całej wspólnoty do gminy (jednostki samorządu terytorialnego i osoby prawa cywilnego) przypomina obecnie nieco relację spółdzielcy do jego spółdzielni czy też członka stowarzyszenia do samego stowarzyszenia. Z drugiej strony, według definicji słownikowej „wspólnota” wyróżnia się wspólnymi cechami albo więzią, spójnią, która łączy, zespala, albo wreszcie jest organizacją, społecznością związaną wspólnym pochodzeniem, wspólnym życiem, wspólnymi interesami, wspólną własnością itp. W tym sensie przypomina to korporację definiowaną jako zrzeszenie (związek) osób łączących swoje działania dla osiągnięcia wspólnego celu. Jednakże język prawniczy utrzymuje różnice znaczeniowe pomiędzy pojęciami wspólnoty i korporacji i trudno byłoby już dzisiaj mówić o pełnej synonimiczności czy ich zamienności. Korporacja jest podmiotem prawa, której jedynie elementem składowym jest wspólnota (grupa ludzi). A z racji, że wspólnota jest pojęciem o niezbyt ostrych granicach desygnatów, to nie można być zaskoczonym, że wprowadzenie tego pojęcia do tekstu Konstytucji i ustaw samorządowych wywołuje spore problemy interpretacyjne. Wprawdzie wzmianki o wspólnocie samorządowej

znajdziemy w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego i sądów administracyjnych, ale nie dzieje się tak ani nazbyt często, ani z dużą precyzją, a co najważniejsze – konsekwentnie, zawsze w tym samym znaczeniu. Dzisiejsza interpretacja wspólnoty budzi wątpliwości i spory, ujawniające rozbieżności w preferowanym zakresie samoograniczenia się władzy centralnej na rzecz decydentów lokalnych i regionalnych (tym samym potencjalnych metropolitalnych) oraz brak definitywnego wyboru optymalnej metody włączania wspólnotowych grup interesów do przygotowania rozstrzygnięć objętych kompetencjami organów JST. Mówiąc z dużym uproszczeniem: kłopoty z wypełnieniem pojęcia wspólnoty samorządowej konkretną treścią prawną są przejawem i konsekwencją wahań i sporów dotyczących tego, czy decentralizacja administracji publicznej ma się zakończyć na scedowaniu kompetencji administracyjnych na organy jednostek samorządu terytorialnego (demokracja pośrednia), czy też domagać się będziemy znacznie szerszych możliwości prawnych oddziaływania mieszkańców (niebędących ani radnymi, ani piastunami organów, ani pracownikami urzędów samorządowych) na decyzje organów JST. Z dużym uproszczeniem rzecz ujmując, dopiero wyraźna decyzja polityczna ustawodawcy o znaczącym wzmocnieniu pozycji prawnej JST i demokracji bezpośredniej we wszelkich jej przejawach (czyli nie ograniczanej do instytucji wyborów i referendum) uczyniłaby prawniczą dyskusję nad wspólnotą samorządową naprawdę ciekawą i owocną – niestety poważniejszego wyeksponowania tego problemu w recenzowanej rozprawie zabrakło, także w odniesieniu lub nawiązaniu do koncepcji współrzędzenia publicznego na poziomie metropolitalnym. Tym niemniej, Habilitant poruszył kilka kwestii z tym problemem powiązanych, a nawet zaproponował ciekawe ich rozwiązania. Do takich zaliczam w tym przypadku np. rozważania Autora nad interesem metropolitalnym jako nową kategorią interesu publicznego, mechanizmami wzmacniającymi udział samorządu terytorialnego w sprawowaniu władzy publicznej, a zwłaszcza nad konstytutywnym dla samorządu terytorialnego pojęciem jego samodzielności.

Zagadnieniem wiodącym całej pracy, zasygnalizowanym we wstępie a potem przewijającym się na jej kartach do samego końca, jest pytanie o potrzebę uzupełnienia obecnych regulacji o nową jednostkę samorządu terytorialnego w postaci metropolii. W ślad za tym pytaniem stawiane są dalsze, w tym tak istotne jak pytania o sposób zorganizowania metropolii, wykonywania zadań publicznych, dysponowania kompetencjami władczymi, a nawet o rolę metropolii z życia społeczno-gospodarczym. Cenne jest to, że Habilitant widzi te problemy i że je w kilku miejscach pracy rozwija, prowadząc do końcowej konkluzji.

Rzeczywistą jednak istotą opracowania, w mojej ocenie, są rozważania nad samorządem metropolitalnym i jego konceptualizacją w związku z jego uwarunkowaniami konstytucyjnymi, a w szczególności z prawem do samorządu, zasadą decentralizacji, zasadą pomocniczości, zasadą samodzielności samorządu terytorialnego i zasadą zdolności do wykonywania zadań publicznych. O tym jak istotne są to kwestie dla koncepcji metropolizacji świadczą zarówno próby jego zdefiniowania przez Habilitanta na początku pracy, ale przede wszystkim rozdział końcowy (Prototypowanie samorządu metropolitalnego), zwłaszcza podrozdział „Konstrukcja prawna samorządu metropolitalnego”, w którym Habilitant wskazuje na szereg elementów definicji samorządu metropolitalnego uwarunkowanych konstytucyjnie. Takim elementem jest np. wskazanie, że samorząd ten winien być wyposażony w zadania publiczne wykonywane samodzielnie, w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność (s. 375). Uzupełniając, Habilitant stwierdza że z wyposażeniem samorządu w zadania publiczne włączy się przyznanie mu odrębnej podmiotowości publicznoprawnej. Stwierdzenia te są ważne, mimo iż zostały już – w odniesieniu do całego samorządu terytorialnego – mocno osadzone w dorobku literatury i podbudowane rozwiniętą argumentacją. Są jednak niewątpliwie słuszne i prawidłowo „osadzają” (zarówno pod względem prawnym jak i od strony teoretycznej) samorząd metropolitalny wśród innych JST. Znajdują też swoje głębokie uzasadnienie w przeprowadzonej wcześniej analizie uwarunkowań konstytucyjnych.

Kompozycja pracy Pana dra Jakuba Szlachetko jest stosunkowo prosta i jasna. Praca została zbudowana w ten sposób, że Autor wyodrębnił najważniejsze zagadnienia (problemy) warunkujące

możliwość utworzenia i funkcjonowania samorządu metropolitalnego, a następnie – po ich zanalizowaniu - proponuje własną jego koncepcję. W efekcie praca liczy 422 strony i składa się ze wstępu, sześciu rozdziałów oraz podsumowania, które zostały uzupełnione wykazami źródeł prawa, orzecznictwa, literatury, źródeł internetowych oraz spisem map, rysunków i tabel. Układ pracy jest prawidłowy a wewnętrzny podział treści jest merytorycznie uzasadniony. Poszczególne fragmenty wzajemnie się uzupełniają oraz tworzą spójną i logiczną całość. Skutkiem tego stanu rzeczy jest precyzja i jasność wyводу. We wstępie Autor uzasadnia wybór tematu badań, wskazuje na przedmiot badań, a także precyzyjnie formułuje cele badawcze. Materią wstępu jest także wskazanie przyjętych w pracy metod badawczych.

Określenie siatki pojęciowej następuje zaś w rozdziale 1, stanowiąc wprowadzenie do dalszych rozważań. W rozdziale tym Autor identyfikuje, a następnie definiuje te pojęcia, które są niezbędne dla dalszych wywodów ujętych w monografii. Zabieg ten czyni całość opracowania czytelnym i logicznie powiązanim. W tym kontekście zwracają uwagę rozważania na temat definiowania korporacji prawa publicznego, samorządu terytorialnego, a zwłaszcza na temat potrzeby wzbogacenia aparatury pojęciowo-terminologicznej nauki prawa administracyjnego i konstytucyjnego o pojęcie samorządu metropolitalnego. Ta ostatnia kwestia stanowi istotny dla całego opracowania punkt wyjścia dla stworzenia, opisanie i uzasadnienia modelu samorządu metropolitalnego stanowiącego oś całej rozprawy.

W rozdziale 2 Autor dokonuje kompleksowego przeglądu uwarunkowań natury prawnej, administracyjnej, geograficznej, urbanistycznej oraz ekonomicznej przemawiających za koniecznością utworzenia samorządu metropolitalnego. Wyniki tego przeglądu pozwoliły Habilitantowi na sformułowanie katalogu przesłanek uzasadniających twierdzenie o potrzebie ingerencji ustawodawcy w obecną strukturę samorządu terytorialnego i konieczności utworzenia jednostki samorządu terytorialnego na poziomie metropolii. Jakkolwiek opracowanie pozaprawnego uzasadnienia samorządu metropolitalnego ma swój wydźwięk i dostarcza dodatkowych uzasadnień, to jednak – z punktu widzenia tytułu rozprawy – kluczowe znaczenie mają tutaj uwarunkowania prawne. Szczególną uwagę w tym fragmencie rozważań przykuwa wyodrębnienie instytucji interesu metropolitalnego kwalifikowanego jako rodzaj interesu publicznego. Niewątpliwie istnienie tego interesu kształtowanego przez wiele czynników z przywołanych powyżej zakresów stanowi punkt wyjścia do budowy normatywnego modelu samorządu metropolitalnego. Ponadto, dzięki przeprowadzonym w tym miejscu pracy rozważaniom jak najbardziej uzasadnione jest stwierdzenie Habilitanta (w dalszej części pracy, na str. 289), że „Ustawodawca musi dostosować struktury administracji publicznej do zmieniających się potrzeb człowieka, wynikających m.in. z życia w dużych skupiskach ludności na funkcjonalnie powiązanych obszarach”.

Uwagi rozdziału 3 koncentrują się na instytucji samorządu metropolitalnego jako formy wykształconej z instytucji samorządu terytorialnego. W tym miejscu swojej rozprawy Habilitant się z genezą samorządu terytorialnego oraz wyrastającego z niego samorządu metropolitalnego w Polsce, ale także w takich krajach jak Niemcy, Francja i Wielka Brytania. Wydaje się, że kluczowym wnioskiem płynącym z analizowanego fragmentu opracowania jest konstatacja, że polskie ustawodawstwo dotyczące samorządu terytorialnego w stosunkowo słabym stopniu definiuje pozycję samorządu regionalnego nie odnosząc się w zasadzie do kwestii samorządu metropolitalnego w skali kraju. Autor przedstawia przy tym historię dyskusji jaka toczyła się w przedmiocie potrzeby uregulowania instytucji samorządu metropolitalnego na gruncie prawa polskiego przedstawiając węzłowe założenia dotychczasowych ustawowych projektów rozwiązań tej kwestii, jak i też szczegółowe rozwiązania ustawy z dnia 9 października 2015 r. o związkach metropolitalnych oraz ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o związku metropolitalnym w województwie śląskim. Szczegółowe uwagi dotyczące samorządu metropolitalnego w przywołanych powyżej krajach należy obrazują istotę i zastosowanie tej instytucji na gruncie obcych ustawodawstw. Podobną rolę pełnią wywody rozdziału 4, w których Autor prezentuje rozwiązania dotyczące konkretnych metropolii zarówno w Polsce, jak i na świecie. Omawiając wybrane studia przypadków

Habilitant w tej części swojej pracy prezentuje nieco ich szerszą gamę, aniżeli wskazana w rozdziale poprzedzającym (uwzględnił bowiem przypadki Kopenhagi, Nowego Jorku i Toronto).

Omówienie organizacyjnych i funkcjonalnych modeli samorządu metropolitalnego przedstawione w rozdziale 4, jakkolwiek ciekawe, wydaje się być nie do końca uzasadnione, gdyż prezentacja zarówno ustawodawstw obcych, jak i rozwiązań dotyczących konkretnych metropolii w dalszych fragmentach pracy nie stanowi punktu odniesienia dla propozycji Autora w przedmiocie proponowanej polskiej regulacji instytucji samorządu metropolitalnego. Podobnie rzecz ma się także, przynajmniej po części do rozdziału 3, zawierającego rys historyczny (genezę) samorządu metropolitalnego, do której przywiązuje wielką wagę, a tymczasem jej zawartość nie ma większego znaczenia dla całej pracy, gdyż elementy historyczne są po prostu opisywane bez dalszych odniesień do dalszych części pracy. Także w zakończeniu nie pojawiają się istotniejsze uwagi nawiązujące do historii, a jeżeli nawet, to leżą one na marginesie podstawowych konkluzji. Dlatego, mimo że doceniam niewątpliwy wysiłek Autora włożony w te fragmenty pracy i jego wiedzę historyczną, uznaję ten wysiłek w znacznej mierze za bezproduktywny. Efektem jego jest bowiem czysto ilustracyjny przegląd, w zasadzie nie wykorzystany w argumentacji przy finalnym prototypowaniu samorządu metropolitalnego w Polsce.

Bardzo wysoko oceniam natomiast rozdział 5. opracowania („Prawne uwarunkowania samorządu metropolitalnego”). Identyfikując istniejący stan prawny determinujący możliwość funkcjonowania samorządu metropolitalnego w Polsce, Autor dokonuje w tym rozdziale nie tylko prostego przeglądu ustawodawstwa, ale też pogłębionej analizy prowadzącej do wysnuwania konkretnych, precyzyjnych wniosków, służących mu także jako uzasadnienie proponowanych w dalszej części opracowania zmian i rozwiązań. Analiza ta obejmuje regulacje międzynarodowe, unijne oraz krajowe. Niewątpliwie rozważania tego fragmentu opracowania uznać należy za cenne z punktu widzenia ustalenia aktualnego stanu prawnego dotyczącego problematyki metropolitalnej, a także umiejscowienia instytucji samorządu metropolitalnego w świetle zasad konstytucyjnych. W moim przekonaniu szczególnie wysoko należy ocenić pogłębione analizy dokonane w podrozdziałach 5.4 („Konstytucyjne uwarunkowania samorządu terytorialnego”) oraz 5.5 („Ustawowe uwarunkowania samorządu metropolitalnego”). Habilitant wysnuwa z nich znaczne ilości istotnych wniosków, które następnie z powodzeniem wykorzystuje w dalszej części opracowania jako uzasadnienie formułowanych postulatów i propozycji rozwiązań prawnych.

Zwieńczeniem opracowania jest zaproponowana w rozdziale 6 („Prototypowanie samorządu metropolitalnego”) autorska prawna koncepcja samorządu metropolitalnego. Autor formułuje w niej najpierw założenia realizacji krajowej polityki metropolitalnej, a następnie przedstawia propozycję zakresu działania i zadań samorządu metropolitalnego oraz kryteriów identyfikacji i delimitacji metropolii. W dalszej kolejności formułuje postulat, aby samorząd metropolitalny posiadał konstrukcję prawną jednostki samorządu terytorialnego zwanej „metropolią” oraz konstruuje jej cechy konstytutywne. Postuluje także wprowadzenie elementów demokracji bezpośredniej, a także odnosi się do kwestii źródeł finansowania działalności samorządu metropolitalnego oraz nadzoru nad jego działalnością. Podkreślić należy, że model samorządu konstruowany jest przez Autora zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i – w pewnym sensie – praktycznym. Rozważania rozdziału 6 zawierają bowiem propozycje konkretnych rozwiązań legislacyjnych uwzględniających zaproponowany przez Autora model teoretyczny samorządu metropolitalnego. Jak to jest zwykle z każdym projektem autorskim, również i ten może być uznany za propozycję dyskusyjną, zwłaszcza w zakresie propozycji odnośnie identyfikacji i delimitacji metropolii oraz ustalania składu Senatu obywatelskiego (jako forum współpracy i dialogu z mieszkańcami z organami metropolii) drogą losową (!) w oparciu o zasadę reprezentatywności. Nota bene trochę sztucznie – wręcz niefortunnie - w związku z powyższym brzmi sformułowanie o możliwości „reelekcji” na kolejną kadencję, gdyż słownikowo elekcja to nic innego jak „wybór przez głosowanie” (por. np. E. Sobol, *Popularny słownik języka polskiego*, PWN, Warszawa 2001, s. 189; E. Dubisz, *Uniwersalny słownik języka polskiego*, PWN, Warszawa 2006, s. 814 i in.).

Tym niemniej zaproponowany przez Habilitanta w rozdziale 6. projekt „konstrukcji prawnej samorządu metropolitalnego” jest propozycją w miarę kompletną i akceptowalną, a pod względem

prawnym, co do zasady, poprawnie sformułowaną. Jest pewną odpowiedzią na pojawiające się w literaturze postulaty uelastycznienia struktur administracji samorządowej, tak by było je nie tylko łatwo transformować do wyzwań współczesności, ale też tak aby mogły one tym wyzwaniom rzeczywiście sprostać (np. E. Schmidt-Aßmann, *Das allgemeine Verwaltungsrecht als Ordnungs idee*, Berlin 1998, s. 138 i nast.). Oczywiście w tle takich, i podobnych propozycji, jak idea powołania do życia nowej formy samorządu terytorialnego na poziomie lokalnym (tak bowiem Habilitant klasyfikuje samorząd metropolitalny w swojej propozycji – na str. 365: „należałoby ustanowić metropolię jako jednostkę samorządu lokalnego, ponadgminnego,”) zawsze będzie pojawiać się będzie wątpliwość, na ile są one rzeczywistą potrzebą (mieszkańców), a na ile mnożeniem bytów (np. na potrzeby polityczne), a nade wszystko, czy aby tego typu rozwiązania nie posłużą bardziej za jeszcze jedną możliwość „decentralizacji kłopotów” o jakiej wspominał Jerzy Korczak (por. J. Korczak, *Decentralizacja i recentralizacja w administracji publicznej na przykładzie zadań własnych i zleconych jednostek samorządu terytorialnego*, [w:] *Aktualne problemy funkcjonowania samorządu terytorialnego*, red. E. Ura, E. Feret, S. Pieprzny, Rzeszów-Sandomierz 2017, s. 17-34), aniżeli rzeczywistemu zaspakajaniu potrzeb oraz podnoszeniu upodmiotowienia mieszkańców i rozwoju demokracji lokalnej poprzez formy partycypacji w lokalnych procesach decyzyjnych w sprawach publicznych.

Pracę wieńczy bardzo udane, syntetyczne i interesujące zakończenie. Autor wykazał tu po raz kolejny znakomitą umiejętność syntetyzowania i trafnego odpowiadania na pytania badawcze, zarysowane w toku rozważań pracy. Jak najbardziej słusznie wydobywa tu raz jeszcze cechy samorządu metropolitalnego oraz prawne uwarunkowania jego ustanowienia. Dzięki temu raz jeszcze rekonstruuje postulowany w swoim opracowaniu normatywny model samorządu metropolitalnego, uwzględniający zarówno determinanty prawne i pozaprawne. Podsumowanie to jest wartościowe a dokonane w nim synteza jest istotnym, własnym dorobkiem Habilitanta, przyjmującym charakter niewątpliwie ważkich i oryginalnych postulatów *de lege ferenda*.

Pan dr Jakub Szlachetko wskazuje, że na potrzeby recenzowanego opracowania wykorzystał różne metody badawcze, do których zaliczył: analizę literatury- przedmiotu, dogmatycznoprawną analizę materiału normatywnego, analizę dokumentów urzędowych, w tym polityk publicznych, orzecznictwa administracyjnego i sądowego, metodę historycznoprawną i komparatystyczną, studium wybranych przypadków (studia porównawcze), obserwację uczestniczącą i prototypowanie (modelowanie prawnicze). Abstrahując nieco od kompletności i poprawności tego wyczerpania, należy wskazać, że w istocie w pracy dominują (co jest jak najbardziej zrozumiałe, uzasadnione i prawidłowe) metoda dogmatycznoprawna (w analizach aktów normatywnych oraz stanowiska doktryny i orzecznictwa) i – nie wymieniona przez Autora – metoda teoretycznoprawna (przy badaniu i omawianiu sposobu stanowienia i stosowania przepisów dotyczących omawianych zagadnień).

Od strony metodologicznej praca jest o tyle oryginalna, że metody dogmatycznoprawna i teoretycznoprawna są ściśle powiązane z metodą empiryczną. Powodem tego stanu rzeczy jest stan polskiego ustawodawstwa dotyczącego metropolii jest nie tylko rozproszone, ale wręcz śladowe, i dlatego oparcie się jedynie na analizie tekstów prawnych dotyczących bezpośrednio metropolizacji nie dałoby należytego rezultatu. Autor słusznie analizuje więc, z jednej strony w sposób kompleksowy i systemowy zarazem prawne podstawy funkcjonowania całego samorządu terytorialnego, a z drugiej strony idzie „w głąb” analizując niektóre aspekty funkcjonowania samorządu jako instytucji z wykorzystaniem obserwacji uczestniczącej (metodę tą wykorzystuje w zakresie w jakim Instytut Metropolitalny, w którym Habilitant pracuje, współpracował ze Stowarzyszeniem Obszar Metropolitalny Gdańsk-Gdynia-Sopot).

Jak to powyżej zaznaczyłem, Habilitant wymienił również jako wykorzystane metody naukowe metodę historycznoprawną i komparatystyczną (prawno-porównawczą). W moim przekonaniu jednak te metody nie zostały w pracy w pełni zastosowane. Jak już wspominałem rozdział dotyczący historii jest na tyle oderwany od reszty rozważań, że o osobnej metodzie badania samorządu metropolitalnego nie można tu raczej mówić. Metoda historyczna badania jakiegoś przedmiotu czy zjawiska polega wszak na wykorzystywaniu danych historycznych przy omawianiu

tego zjawiska, a nie tylko na osobnej, historycznej jego ilustracji, nawet bardzo szczegółowej. To samo dotyczy metody prawno-porównawczej (komparatystyki), która może mieć sens jedynie wówczas porównuje się obiekty w równym stopniu znane badaczowi, mając do dyspozycji porównywalne źródła i literaturę, posługując się biegle językami porównywanych systemów oraz implementując wyciągane zeń wnioski. Tym niemniej, należy wskazać, że wątki o charakterze historycznym i wykorzystane w opracowaniu studia przypadków, istotnie wzbogacają monografię kontekstowo i pozwalając spojrzeć na zagadnienie samorządu metropolitalnego z szerszej perspektywy.

Pomimo zgłoszonych powyżej uwag i wątpliwości, ogólna ocena recenzowanej monografii wypada bardzo wysoko. Rzeczą recenzenta jest wskazywanie usterek, bądź niedociągnięć pracy, ale jego rzeczą jest również zbilansowanie plusów i minusów, zalet i wad. Bilans ten, w przypadku opracowania przedłożonego przez Pana dra Jakuba Szlachetko, wypada zdecydowanie na korzyść Habilitanta. Jego praca jest w zasadzie pierwszą tak kompleksową polską monografią dotyczącą samorządu metropolitalnego. Monografia dra Jakuba Szlachetki stanowi nie tylko udaną i kompleksową, ale również wystarczająco pogłębioną analizę zagadnienia normatywnego umocowania problematyki samorządności na poziomie metropolitalnym.

Przede wszystkim Autor przedstawia – z uwzględnieniem kryteriów szerszych niż tylko prawne – potrzebę uregulowania tej kwestii. Cennym elementem pracy jest niewątpliwie zidentyfikowanie aktualnego stanu prawnego dotyczącego metropolii w Polsce, co nie jest zadaniem łatwym z uwagi na daleko posuniętą fragmentaryczność regulacji. Atutem jest także analiza konstytucyjnych aspektów tej instytucji. Wreszcie pozytywnie należy ocenić wywody rozdziału 6 („Prototypowanie samorządu metropolitalnego”), które w swej całości stanowią punkt wyjścia dla ewentualnych prac legislacyjnych dotyczących postulowanego przez Autora ustanowienia samorządu metropolitalnego jako jednostki samorządu terytorialnego. Zaletą opracowania jest także to, iż Jego Autor nie wyważał, jak czasem bywa, „otwartych drzwi”, ale ambitnie, z dużym nakładem pracy przedzierał się przez pole momentami nieznane, czego doskonałym efektem jest nie tylko zaproponowanie konkretnego normatywnego modelu samorządu metropolitalnego, lecz także zebranie, przedstawienie i omówienie wszystkich podstawowych (kluczowych) elementów niezbędnych do dokonania pełnej charakterystyki omawianej instytucji.

Recenzowane opracowanie ma też i inne zalety. Przede wszystkim, praca ta zbiera wątki należące do różnych gałęzi prawa, głównie prawa konstytucyjnego i prawa administracyjnego, ale umiejętnie wykorzystuje też argumenty wywiedzione z innych dziedzin i dyscyplin nauki. Sama interpretacja przepisów jest wielopłaszczyznowa i dokonywana jest z wystarczającym nawiązaniem do rozwiązań systemowych. Nie budzi także zastrzeżeń zakres przywołanego materiału źródłowego. Autor w szerokim zakresie wykorzystał bowiem literaturę przedmiotu, a powołane przez Niego orzecznictwo sądowe uznać można za wystarczające. Praca została oparta o przestudiowany bardzo bogaty zestaw literatury (prawie 600 pozycji, nie licząc źródeł internetowych), doskonale przywoływany i cytowany w przypisach. Należy więc uznać, że dobór źródeł jest nie tylko poprawny i jak najbardziej wystarczający do prawidłowego ujęcia i wyczerpania tematu, ale także, iż przywołany w recenzowanej rozprawie dorobek doktryny został wykorzystany w sposób prawidłowy i zasadny, zaś stopień wykorzystania literatury przedmiotu jest w pełni satysfakcjonujący. Również strona formalna i techniczna pracy, a także język, nie budzą żadnych zastrzeżeń.

Podsumowując część dotyczącą wskazanego przez Habilitanta głównego osiągnięcia naukowego należy uznać, że recenzowane opracowanie stanowi rzetelną prezentację i naukową analizę samorządu metropolitalnego. Tym samym stwierdzam z pełnym przekonaniem, że monografia dra Jakuba Szlachetko pt. „Normatywny model samorządu metropolitalnego”, stanowi niewątpliwie oryginalny wkład w rozwój nauki prawa administracyjnego i jest dziełem naukowym, które może stanowić podstawę przewodu habilitacyjnego.

3. Ocena innych osiągnięć naukowych, stanowiących znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej oraz aktywności naukowej Habilitanta.

Aktywność naukowa dra Jakuba Szlachetko jest różnorodna, zarówno co do formy, jak i obszarów badawczych. W swoim autoreferacie i dołączonej doń dokumentacji Habilitant, poza osiągnięciem naukowym o którym mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, wskazuje także na inne opracowania naukowe: 4 monografie, 30 rozdziałów w monografiach (w tym 22 po uzyskaniu stopnia doktora), 5 komentarzy (w których komentował od kilku do kilkunastu przepisów), 11 monografii redagowanych lub współredagowanych, 29 artykułów naukowych, 2 przeglądy orzecznictwa, 2 glosy i 10 haseł w leksykonie prawa administracyjnego materialnego. Sumarycznie rzecz ujmując na aktywność naukową Habilitanta składa się więc kilkadziesiąt przedstawionych do recenzji publikacji naukowych powstałych po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych (część w jako współautorstwa lub współredakcje). Jest to liczba, jeśli nie imponująca, to na pewno jak najbardziej satysfakcjonująca. Brak wśród wymienionego dorobku pozycji zamieszczonych w Journal Citation Record (JCR) i na liście European Reference Index from the Humanities (ERIH) nie jest, z oczywistych powodów, okolicznością dyskwalifikującą Habilitanta. Dokonując bowiem przeglądu liczby cytowań publikacji Habilitanta, według baz Web of Science i Google Scholar, można bowiem wskazać, że opracowania dra Jakuba Szlachetko są wcale nie rzadko przywoływane – np. wyszukiwarka GS wykazuje bowiem 91 cytowań ogółem, z tego 76 od roku 2016, h-indeks na poziomie 5, zaś i10 indeks na poziomie 2. Najczęściej przywoływaną pracą Habilitanta jest monografia „Partycypacja społeczna w miejscowym planowaniu przestrzennym”, wyd. Wolters Kluwer, Warszawa 2017 – 17 cytowań (stan na dzień sporządzenia recenzji).

Prace Habilitanta dotyczą co najmniej kilku obszarów tematycznych. Z dołączonej dokumentacji oraz dorobku piśmienniczego wynika, że Habilitantowi szczególnie bliskie są prawne problemy organizacji i funkcjonowania samorządu terytorialnego (ze szczególnym uwzględnieniem obszarów metropolitalnych), udział społeczeństwa w kształtowaniu i prowadzeniu polityki publicznej oraz zagadnienia planowania i zagospodarowania przestrzennego, w tym aspekty rewitalizacji. W dorobku naukowym dra Jakuba Szlachetko można zauważyć stosunkowo wczesne skoncentrowanie się na kwestiach ustrojowych samorządu terytorialnego, a następnie obszarach metropolitalnych oraz zagadnieniach partycypacji społecznej i obywatelskiej oraz formach współdziałania na poziomie jednostek samorządu terytorialnego.

Oczywiście nie wszystkie, zwłaszcza wcześniejsze opracowania, da się przyporządkować do ww. grup tematycznych. Analiza dostarczonych mi publikacji wskazuje też, że niektóre z nich mają tylko przyczynkarski charakter i nie została podbudowana gruntownymi badaniami naukowymi z wykorzystaniem doktryny prawa, zwłaszcza zagranicznej (tam gdzie można by tego oczekiwać). Część z nich ma także znaczenie bardziej informacyjne niż naukowe.

Niewątpliwie jednak znakomita część publikacji załączonych do wniosku ma solidny naukowy charakter. Dotyczy to zwłaszcza wspomnianej już monografii pt. „Partycypacja społeczna w miejscowym planowaniu przestrzennym” oraz tych pozycji, które opublikowane zostały na łamach uznanych, recenzowanych czasopism, takich jak np. „Samorząd Terytorialny”, „Przegląd Prawa Publicznego” itp.

Do wartościowych opracowań opublikowanych po uzyskaniu przez Habilitanta stopnia doktora nauk prawnych w 2015 roku, należy zaliczyć także takie rozdziały w monografiach wieloautorskich jak: „Związek metropolitalny jako związek jednostek samorządu terytorialnego sui generis” [w:] B. Dolnicki (red.), Organizacja i funkcjonowanie aglomeracji miejskich, Warszawa 2018; „Aksjologiczne uzasadnienie partycypacji społecznej w legislacji administracyjnej” [w:] J. Zimmermann, Aksjologia prawa administracyjnego, Warszawa 2017; Uchwała krajobrazowa a zasady techniki prawodawczej. Wybrane problemy” [w:] B. Dolnicki, Źródła prawa w samorządzie terytorialnym, Warszawa 2018. Habilitant wykazał się w nich dobrym warsztatem naukowym oraz

umiejętnością prowadzenia logicznego wywodu i syntetyzowania. W opracowaniach tych przytaczane regulacje prawne komentowane są prawidłowo, z wystarczającą znajomością specyfiki omawianych zagadnień, tezy formułowane są w sposób jasny i logiczny, poparte są wystarczająco pogłębioną analizą a wnioski są trafne, ciekawe i inspirujące.

Podobnie wartościowe są też prace opublikowane we współautorstwie, zwłaszcza takie jak: J. Szlachetko, A. Bochentyn, „Udział wójta w kształtowaniu polityki finansowej gminy z wykorzystaniem budżetu obywatelskiego” [w:] M. Stec, K. Małysa-Sulińska (red.), *Pozycja ustrojowa organów wykonawczych jednostek samorządu terytorialnego*, Kraków 2014; J. Szlachetko, A. Bochentyn, „Reglamentacja wolności zabudowy na przykładzie tzw. uchwały krajobrazowej” [w:] T. Bąkowski (red.) *Wolność zabudowy, Mity a normatywne rzeczywistość*, Gdańsk 2016; czy J. Szlachetko, K. Borówka, *Prawne instrumenty planowania przestrzennego*, [w:] T. Bojał-Fijałkowski (red.) *Administrowanie i zarządzanie przestrzenne w sektorze publicznym, Teoria i praktyka*, Bydgoszcz 2019. Szkoda jednak, że Habilitant nie wskazuje wyraźnie w jakiej części jest ich autorem.

Doceniam także aktywność komentatorską Habilitanta i Jego wkład w powstanie monografii typu komentatorskiego do: *Ustawy o związkach metropolitalnych* (red. T. Bąkowski); *Ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego* (red. P. Cejrowski, M. Miłośz), *Ustawy o rewitalizacji* (t. I red. J. Szlachetko, K. Borówka, t. II J. Szlachetko, K. Szlachetko) oraz *Prawo energetyczne* (red. M. Czarnecka, T. Ogórek). Udział Habilitanta w opracowaniu każdego z tych komentarzy należy uznać za istotny i znaczący.

Znakomita większość opracowań wymienionych przez Habilitanta w autoreferacie oraz wskazanych w dołączonej do wniosku dokumentacji rzeczywiście wskazuje na to, że Habilitant specjalizuje się w zagadnieniach dotyczących prawnych uwarunkowań organizacji i funkcjonowania samorządu terytorialnego, prawnych form współdziałania w samorządzie terytorialnym, partycypacji społecznej oraz zagadnieniach planowania i zagospodarowania przestrzennego.

Dowodzi także, iż zdecydowanie dojrzały okres pracy naukowej Pana dra Jakuba Szlachetko przypada na okres po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych. Warto przy tym podkreślić, że w dorobku Pana dr Jakuba Szlachetko znajdują odbicie zarówno aspekty teoretycznoprawne (m.in. kwestie: decentralizacji władzy publicznej; udziału podmiotów spoza administracji publicznej w stanowieniu prawa, procesach decyzyjnych i planistycznych oraz prywatyzacji zadań publicznych), jak i praktyczne (np. skutki prawne naruszenia zasady partycypacji społecznej w rewitalizacji oraz instytucjonalne formy współdziałania w JST).

Niezmiernie ważnym elementem oceny aktywności naukowej Pana dra Jakuba Szlachetko jest też udział w krajowych i zagranicznych projektach badawczych oraz w badaniach prowadzonych za granicą. Już po uzyskaniu stopnia doktora, w różnych rolach uczestniczył On przede wszystkim w takich projektach badawczych jak: Ośrodek Wsparcia Ekonomii Społecznej *Dobra Robota* na subregion metropolitalny, Regionalny Program Operacyjny Województwa Pomorskiego na lata 2014-2020, finansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w Osi Priorytetowej VI Działanie 6.3, poddziałanie 6.3.1; *Civic Estate*, Program operacyjny Urbact III, finansowany z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w Osi Priorytetowej Osi Priorytetowej I, Działanie 1.1, poddziałanie 1.1.3; *European Energy Poverty*, Agenda Co-Creation and Knowledge Information, finansowany przez The European Cooperation in Science and Technology (COST – CA16233); *Opracowanie i wdrożenie spójnego systemu monitorowania nierówności szans płci oraz modelu współpracy międzysektorowej na rzecz równości szans płci*, Program Operacyjny Wiedza, Edukacja, Rozwój na lata 2014-2020, finansowany z Europejskiego Funduszu Społecznego w Osi Priorytetowej II, Działanie 2.1.

Habilitant uczestniczył też łącznie w 12 krajowych projektach badawczych, finansowanych przez różne podmioty, w tym w 6 po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych, z czego w 4 przypadkach jako kierownik projektu a w 2 przypadkach jako wykonawca. Ocena tych aspektów aktywności Habilitanta wypada więc imponująco.

Habilitant prowadził także badania za granicą, w ramach „Summer Internship Program” oraz krótkoterminowych wyjazdów pobytowych na Yale Bioethic Center, Yale Univeristy (USA) oraz McGill University w Montrealu (Kanada).

Ponadto Pan dr Jakub Szlachetko jest znany środowisku akademickim i naukowym nie tylko jako Autor publikacji, ale również dzięki uczestnictwu i aktywności na konferencjach i seminariach naukowych, w których często brał udział jako referent bądź dyskutant (łącznie 44 wystąpienia, z tego 26 referatów po uzyskaniu stopnia doktora nauk prawnych). Wykazuje się też istotną działalnością naukową i organizatorską realizowaną w różnych podmiotach.

Habilitant działalność naukową prowadzi głównie w swojej macierzystej jednostce, tj. na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. Podejmował jednak współpracę badawczą również z innymi uczelniami. Odbił staż naukowy w Katedrze Prawa Administracyjnego i Samorządu Terytorialnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, gdzie uczestniczył w pracach badawczych Katedry. Brał także udział w pracach Zespołu Naukowego ILLUME przy EcoTech Politechniki Gdańskiej i Zespołu Eksperckiego w Zarządzie Instytutu Metropolitalnego w Gdańsku. Prowadził również wykłady gościnne na Wydziale Ekonomiczno-Socjologicznym Uniwersytetu Łódzkiego oraz w ramach seminariów RECOURSE organizowanych przez katedrę Geografii Społeczno-Ekonomicznej Wydziału Oceanografii i Geografii Uniwersytetu Gdańskiego (dwukrotnie). Działalność naukową Habilitant stara się łączyć z działalnością organizacyjną: był członkiem komitetów organizacyjnych kilkunastu konferencji i angażuje się w różne inne przedsięwzięcia organizacyjne, zarówno w Uniwersytecie Gdańskim, jak i poza jego murami. Jest ponadto autorem kilkudziesięciu artykułów popularyzatorskich opublikowanych w cenionym Serwisie Samorządowym LEX i dotyczących szeroko pojmowanej problematyki prawnoadministracyjnej. Jest także aktywnym członkiem licznych sieci i organizacji o charakterze naukowym, głównie stowarzyszeń i fundacji (w sumie 14 podmiotów).

4. Konkluzja.

W oparciu o powyższą analizę stwierdzam, że Pan dr Jakub Szlachetko jest już dojrzałym pracownikiem naukowym, prezentującym dobry warsztat naukowy, wyposażonym w wysoką kompetencję merytoryczną i dysponującym wiedzą specjalistyczną. Prace naukowe Pana dra Jakuba Szlachetko stanowią istotny wkład w rozwój polskiej doktryny prawa publicznego, zwłaszcza prawa administracyjnego i prawa samorządu terytorialnego. Na uznanie zasługuje też jego duża i wszechstronna aktywność naukowa, internacjonalizacja badań, otwartość na praktyczne zagadnienia administrowania, tudzież sięganie do rozwiązań nieszablonowych, odwaga w formułowaniu wniosków i postulatów oraz ogólna erudycja i precyzja języka.

Tym samym, mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności i ich częściowe oceny oraz uwzględniając warunki stawiane w przepisach prawa osobom ubiegającym się o stopień naukowy doktora habilitowanego odnośnie oceny ich dorobku, zwłaszcza odnośnie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (tekst jedn. Dz. U. z 2021 poz. 478 ze zm.) stwierdzam, że Habilitant spełnia wymogi stawiane kandydatom ubiegającym się o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

Dr hab. Marek Mączyński, prof. UJ

Kraków, dn. 21 września 2021 r.